

■ Yeganə

OLMUR

Gedək biz olmayan yerə.

R. Rövşən

Bu dünyanın hər yerində
Yığın-yığın, dürlü-dürlü
"biz" var...
"bizdən" qaçmaq olmur.
"Biz" olan yerdə şeytan var,
iblis var,
nadan, naqis var,
İblisdən ki, qaçmaq olmur.

Axı nə qədər dözəsən,
Saxtakara, ədabaza...
Cansızların arasında
Can yığılıbdı boğaza.
Bircə dərdi açmaq olmur,
Ürək isinmir heç kəsə.
Ən yaxşısı bu dünyadan
Baş götürüb bir nəfəsə
Qaçmaq istəyirəm,
amma...
Yenə də saxlayır nəşə.

Ruhum şivən qoparmaqda -
Ruhu daşdan olanların
Çəkdiyi hər cür dağından,
Məni xəyal aparmaqda...
Göz gəzdirirəm göylərə,
Tanrı hay verir səsimə -
Kimsə çəkir ayağımdan,
Yuxarıya uçmaq olmur.

YERƏ EN...

Hər yan zülmət,
hər yan qaranlıq,
Hara baxıram
günah üstə günah!
Bu günah dolu dünyadan
baş götürüm
kimə gətirim pənah?
Hər yerdən üzülüb əlim.
Nə olar bircə anlıq..
bircə anlıq
yerə en, ay Allah!
Başımı köksünə qoyub
ağlaya bilim!

BİR YANDAN DA...

Baş götürüb gedir üzünə enişə,
Dost bildiyi gizli vurub həmişə,
Bir yandan arxası dönüb günəşə,
Bir yandan da çıraq gəzir özünə.

Qənim olub ağıl verən başlara,
Yem olub leş üstə uçan quşlara,
Özü qılıncını çalıb daşlara,
Bir yandan da yaraq gəzir özünə.

Ona nə edibse, nadan edibdi,
İnsan cilidində şeytan edibdi,
Başına dünyanı zindan edibdi,
Sığınmağa dayaq gəzir özünə.

Dağa versən çəkməz belə zilləti,
Kim saldı bu günə, de bu milləti?
Bir yandan əlindən verir qeyrəti,
Bir yandan da papaq gəzir özünə.

Aman, bu nə sülhdür, nə də barışdı,
Bu nə mübarizə, nə də yarışdı,
Əldən gedən yurdu qarış-qarışdı,
Bir yandan da torpaq gəzir özünə.

DƏNİZƏ DAŞ ATMAYIN

Dənizə daş atmayın...
Eşqimə,
ruhuma dəyir o daşlar,
Dənizlə birgə
duygularımı da döyür o daşlar.

Dənizə daş atmayın...
Yoxsa qəhərindən boğulacaqdır.
Hələ o daşların
bir ucu gedib
günəşə də dəysə -
çətin ki, bir də
dənizin üstə doğulacaqdır.

Dənizə daş atmayın...
İllah da ki, atırsınız -
barı...
ürəyimə atın
dənizə atılan daşları.
Daş atıb dənizin ahına batmayın,
günahına batmayın,
Mələklər də ağlayacaq
Axsa dənizin göz yaşları.

BU AĞACI HAÇAN KƏSİBLƏR?

Bu ağacı haçan kəsiblər görən?
Yerində bir quru kötük qalıbdı.
O kötüklə birgə "xatirə" adlı,
Əvəzi tapılmaz itik qalıbdı.

Bu ağacı haçan kəsiblər görən?
Qol-budaqlarından əsər qalmayıb,
Elə bil heç burda ağac olmayıb...
Yanından necə də sakit keçirlər,

Hələ altındakı sərin bulaqdan
Əyilib doyunca su da içirlər.
Başını qaldırıb düşünən yox ki,
Bir az öncə burda ağac olubdu.
Bir vaxt həmin ağac iki ürəyin,
Görüş həsrətinə əlac olubdu...

Görən bu ağacı kim belə kəsib?
Kəsməyə nə yaman belə tələsib,
Əli necə gəlib balta vurmağa?
Necə olub xatirələr canına
Vəlvələ salaraq əl saxlamayıb?
O mürgülü həsrət qalxıb yerindən
Bu ağacın harayına çatmayıb!

Bu ağacı haçan kəsiblər görən?
Bəlkə də hansısa külək yıxıbdı!
Sonra da sürüyüb aparıbdılar...
Bəlkə də... lap elə fələk yıxıbdı!

Yıxıbdı, amansız xatirələrin
Ümidinə qalan bir məhəbbəti
Biryolluq kökündən qoparmaq üçün,
Yerli-dibli çəkib aparmaq üçün!

ÜRƏYİMİ ALAN ADAM

Dərdi məni alan adam,
Həsrətin başımdan aşıb.
Məni dərdə salan adam,
Gör bir necə doğmalaşıb!
Mənim ən əziz kəsimdir.

Allah, bilmirəm yuxudu,
Gerçəkdi, yoxsa aldanış.
Bu adam necə yaddır ki,
Danışır səsi də tanış?
Elə bil ki, öz səsimdir.

Ürəyimi alan adam,
Ürəyim dərdini alsın.
Ürəyimdə qalan adam,
Sevincin özünün olsun,
Kədərin belə bəsimdir.

DAHA O KÜÇƏDƏN KEÇMƏYƏCƏYƏM

Bir küçə varıydı...
İndi də durur,
Durur haylı-küylü adamlarıyla.
Heç nə dəyişməyib, yenə həmənkə
Alçaqlı-hündürlü öz damlarıyla...
Daha o küçədən keçməyəcəyəm!

Ümidlərlə dolu həmənkə yolların,
İndi hər yanından qəm-qüssə yağır.
Ömrü gödək olan puç xəyalların,
Xatirəsi dəhşət, həsrəti ağır...
Daha o küçədən keçməyəcəyəm!

Sənli günlərimdən illər ötübdü,
Hicranın yarası hələ dərdini.
Ayaq izlərimiz çoxdan itibdi,
Küçənin adı da dəyişib indiki...
Daha o küçədən keçməyəcəyəm!

Mənim o yerlərdə doğulan eşqim,
Tənhalıq əlindən odlandı getdi.
Həsrətin içində boğulan eşqim,
Öldü, unuduldu, yadlandı getdi...
Daha o küçədən keçməyəcəyəm!

BU ŞƏHƏR NƏ YAMAN YADLAŞIB MƏNƏ

Bu şəhər nə yaman yadlaşdı mənə,
Doğmalığ içində ögeylik bitib.
Elə bil bu yerdə olmamışam heç,
Bu yerlər, sadəcə, fikrimdən ötüb.

İtirib əvvəlki həzinliyini,
Donmuş xatirələr baxır hiddətlə,
O xatirələrin təsiri ilə,
Daha ürəyim də vurmur şiddətlə.

Bu şəhər nə yaman yadlaşdı mənə,
Doğmalığ səddini haçan aşdı?
Məni qınamayın, vallah, elə bil,
O məktəb yolu da ağırlaşıbdı.

Yolları-izləri həmənkə deyil,
Səkilərini də tamam ot basıb,
Mənə birdən-birə yadlanan şəhər,
Qəlbimdən dözülməz ağırlıq asıb.

Bu yerlər alıbdı uşaqlığı, Gəncliyimi damla-damla əridir,
Buranı hər yerdən üstün bilirdim,
Eh... sən demə, adi yerdən biridir.

Bu şəhər nə yaman yadlaşdı mənə,
Son ümidimi də əlimdən alıb,
Ölümsüz sandığım o ilk eşqimin,
Burda unudulmuş izləri qalıb...

